

Wojskowej Służby Polek
7-100 Toruń, ul. Podmurna 93, tel. 0048 56 65 22 186
e-mail: fapak@wp.pl; www.zawacka.pl
NIP 556 16 25 127; REGON 870502736
KRS 00000 41692
Nr r-ku 82 1090 1506 0000 0000 5002 0244

11. 2010 - A. Młk - zastępcze
tenki

BCH
Lublin
Kielce
SL
L 2K

++ fot. (ksero)
CHADAJ-ZWIEJSKA Maria Mirosława
ps. "Mirka"

4122/HSK

SPIS ZAWARTOŚCI TECZKI

++
CHADAJ-ZWIEJSKA

Maria Mirosława

ps. "Mira"

4122/WSK

I/1. Relacja

I/2. Dokumenty (sensu stricto) dotyczące osoby relatora

I/3. Inne materiały dokumentacyjne dotyczące osoby relatora

II. Materiały uzupełniające relację ✓

III/1 – Materiały dotyczące rodziny relatora

III/2 – Materiały dotyczące ogólnie okresu sprzed 1939 r.

III/3 – Materiały dotyczące ogólnie okresu okupacji (1939-1945)

III/4 – Materiały dotyczące ogólnie okresu po 1945 r.

III/5 – inne...

IV. Korespondencja

V. Nazwiskowe karty informacyjne ✓

VI. Fotografie ✓ ksero

II Materiały uzupełniające relację

- M. Biernacka, Gwiejska Maria Mirosława [w:] Sylwetki
kobiet - żołnierzy pod red. K. Kabsińskiej, Toruń 2003, ups(kopie), k. 6,
s. 1-6

-sowieckiej grupy spadochroniarzy przez Jagdkommando (oddziały wojskowe specjalnie wyszkolone do walki z partyzantami) w pobliżu wsi Pokrzydowo. Podczas rewizji zagród Niemcy natrafili na duży magazyn leków, narzędzi chirurgicznych i materiałów opatrunkowych, które na okres akcji „Burza” zgromadziła dla szpitala polowego sekcja sanitarna WSK. W wyniku śledztwa aresztowano przeszło 70 osób z terenu Inspektoratu AK Brodnica, a wcześniej 29 grudnia 1944 r. rozstrzelano 17 mieszkańców Pokrzydowa. Oględziny lekarskie w czasie ekshumacji 8 marca 1945 r. wykazały okrutne okaleczenia.

„Darnina” wprowadziła do konspiracji także swoje rodzeństwo. Brat Jan „Osa” i siostra Marta „Strzecha” w drugiej połowie 1944 r. prowadzili regularnie dwa razy w tygodniu nasłuch radiowy w mieszkaniu przy ul. Kopernika 7, chociaż obok mieszkali Niemcy z policji kryminalnej. Jan był łącznikiem między placówką AK w Jabłonowie i sztabem Obwodu Brodnica. Marta działała w sekcji opieki społecznej WSK i była łączniczką sztabu Inspektoratu AK Brodnica, dla którego używano również kryptonimu „Browar”.

Uchwałą nr VII/48/89 z dnia 28 czerwca 1989 r. Rada Miejska w Brodnicy nadała nowo powstałej ulicy na Osiedlu Michałowo imię Władysławy Zieleniewskiej, składając w ten sposób hołd jej pamięci.

Elżbieta Skerska

APAK, sygn.: 206–206, 373–373/Pom.: SBKP, Toruń 1998, cz. 4, s. 262; *Słownik uczestniczek walki...*, Warszawa 1988, s. 450; E. Zawacka, *Szkice z dziejów Wojskowej Służby Kobiet*, Toruń 1992, s. 404; tejsze, *Władysława Zieleniewska*, w: *Zasłużeni Pomorzanie w latach II wojny światowej. Szkice biograficzne*, pod red. W. Andrusiak, Wrocław 1984, s. 218.

Zwiejska Maria Mirosława z d. Chadajówna (1918–1995), „Mirka”, organizatorka sieci konspiracyjnej oraz łączniczka SL „Roch” i BCh na Lubelszczyźnie i Kielecczyźnie, działaczka LZK, inż. rolnik, pedagog.

Kiedy wybuchła wojna, Maria Chadajówna miała ukończoną szkołę średnią i dwa lata studiów w Państwowej Wyższej Szkole Gospodarstwa Wiejskiego w Cieszynie. Była wciąż jeszcze pod urokiem harcerstwa, z którym związała się mocno zwłaszcza w końcowych latach gimnazjalnych w Chełmie. Pozostawała również pod znaczącym wpływem środowiska społecznego swego ojca, Pawła Chadaja – nauczyciela,

II-2

wychowawcy młodzieży wiejskiej, wybitnego działacza ruchu ludowego i spółdzielczego. Ona sama należała do ZMW RP „Wici”.

W 1940 r. rozpoczęła działalność konspiracyjną w Stronnictwie Ludowym „Roch” i jego zbrojnych oddziałach – Batalionach Chłopskich, a następnie w Ludowym Związku Kobiet. Przez cały okres okupacji znana była w środowisku konspiratorów pod pseudonimem „Mirka”.

Urodziła się 9 czerwca 1918 r. we wsi Sobieszyn, pow. garwoliński. Ojciec pochodził z sąsiedniej wsi Ułęż, z licznej rodziny chłopskiej, utrzymującej się z drobnego gospodarstwa rolnego. Kwalifikacje pedagogiczne uzyskał w znanym Seminarium Nauczycielskim w Siennicy. Później pogłębiał je na kursach nauczycielskich i studiach w WWP. Matka, Wiktoria z d. Effenberger, była córką powstańca z 1863 r. i długoletniego zesłańca na Sybir, który po powrocie z zesłania pracował jako urzędnik w cukrowni w Józefowie koło Siedlec. Miała ukończoną pensję w Warszawie i jako nauczycielka prowadziła ochronkę w miejscowym majątku ziemskim.

Tradycje społeczno-patriotyczne były w rodzinie Chadajów pielęgnowane i przekazywane trójce ich dzieci: najstarszej – Marii Mirosławie, młodszej – Annie Bożenie i najmłodszemu Józefowi. Przyjaźnie rodzinne i krewniacze przetrwały do czasów ostatnich i są nadal kontynuowane.

Troska rodziców Marii o zapewnienie dorastającym dzieciom właściwych warunków życia i kształcenia, a także ruchliwy tryb życia ojca, zaangażowanego w prace społeczne, kontynuującego równocześnie własne studia w ośrodkach warszawskich zmuszały do ubiegania się o miejsca pracy położone bliżej miasta, a przynajmniej linii kolejowych, ułatwiających kontakt ze światem. Ciągłe zmiany miejsc pracy i zamieszkania trwały przez wiele lat – aż do okresu powojennego. Ciężkim ciosem dla całej rodziny stała się w 1927 r. śmierć matki i to wówczas, kiedy ich życie ustabilizowało się pomyślnie w Miętnej koło Garwolina. Osamotniony ojciec, mający wówczas 31 lat, z trójką małych dzieci (w wieku od 9 do 2 lat), podjął trud samodzielnego ich wychowania.

Jak wynika z krótkich relacji zapisanych przez córkę Marię, ojciec wykazywał zawsze wielką troskę o dzieci, o ich zdrowie, wykształcenie, etykę postępowania, a także społeczno-obywatelską postawę, gdy stawali się dorosłymi. Przywiązany do wsi i pracy w gospodarstwie starał się zawsze o to, by w każdym miejscu zamieszkania mieć własny lub wydzierżawiony kawałek ziemi i uprawiać go. Do tego samego przyzwyczajał wszystkie swoje dzieci. W latach trzydziestych ojciec, poseł na sejm z ramienia PSL „Wyzwolenie”, został skierowany do pracy na Polesiu. Rozłąkę z rodziną i ciężkie warunki materialne przyplacił gruźlicą.

Powrót ojca do zdrowia i praca uzyskana w szkole rolniczej koło Chełma pomyślnie wpłynęły na stabilizację życia całej rodziny. Maria w ostatnich latach nauki w gimnazjum chełmskim działała aktywnie w harcerstwie jako instruktorka. Brała także żywy udział w tym, co się działo w środowisku ojca.

Po uzyskaniu w 1937 r. matury w gimnazjum im. Stefana Czarnieckiego w Chełmie wyjechała na studia rolnicze do Cieszyna. Ojciec przeniósł się do Sokołówka w pow. ciechanowskim, gdzie objął kierownictwo Uniwersytetu Ludowego. Wydarzenia września 1939 r. zastały rodzinę Chadajów w Sokołówku. Maria, studentka, odbywała na tym terenie wakacyjną praktykę w indywidualnym gospodarstwie rolnym i tu wraz z rodziną przeżywała tragedię kampanii polskiej 1939 r. Wkrótce ojciec opuścił Sokołówkę ze względu na represje Niemców skierowane przede wszystkim przeciw inteligencji polskiej, nasilające się zwłaszcza po włączeniu terenów ciechanowskich do Rzeszy Niemieckiej. W listopadzie 1939 r. Maria, jeszcze formalnie nie należąca do organizacji podziemnej, dokonała czynu godnego już wytrawnego konspiratora. Oto znajomy jej ojca, p. Siwek, pracownik Oddziału ZSS „Społem” w Ciechanowie „uratował” przed niemieckim okupantem przejmującym tę placówkę znaczną ilość pieniędzy polskich w banknotach, które należało przewieźć przez istniejącą już granicę do Centrali „Społem” w Warszawie. Podjęła się tego Maria. W bardzo trudnych warunkach, trochę pociągami, trochę pieszo odbyła tę drogę z dobrze ukrytymi banknotami i dotarła do Warszawy na ul. Grażyny 13 do Centrali „Społem”. Ku swej wielkiej radości spotkała pracującego tam ojca. W powrotnej drodze do Ciechanowa wiozła dla p. Siwka pokwitowanie, podpisane przez samego prezesa, prof. Mariana Rapackiego. W niedługim czasie cała rodzina Chadajów opuściła Sokołówkę, a Maria w połowie 1940 r. rozpoczęła nieprzerwaną, wojenną działalność konspiracyjną.

O podjęciu przez Stronnictwo Ludowe działalności podziemnej poinformował Marię ojciec, który został przewodniczącym Wojewódzkiego Kierownictwa „Roch” w Lublinie i jako pracownik „Społem” zamieszkał w tym mieście. Zaproponowała swoje uczestnictwo w pracy, na co ojciec wyraził pełną zgodę. Pierwszy etap jej działalności w Lublinie to nawiązywanie kontaktów z przedwojennymi działaczami ludowymi i wiciowymi – Janem Domańskim, Józefem Ciotą i czasowo tam przebywającą Marią Szczawińską – ówczesnymi organizatorami podziemnego ruchu ludowego. Została łączniczką do kontaktów z tworzącą się siecią komórek SL „Roch” i Batalionów Chłopskich. Ponadto współpracowała z działaczką konspiracyjną Heleną Brodowską w zorganizowaniu w Lublinie „jadłodajni”, która miała spełniać funkcję punktu kontaktowego dla ludowców. „Jadłodajnia”, usytuowana przy ul. Piramowicza 3, zarejestrowana na nazwisko Marii Chadajówny, otrzymała nazwę „Miroślawianka”, od jej drugiego imienia, Mirośława, które nie było wpisane do okupacyjnego dowodu osobistego (kennkarty). Obsługę „Miroślawianki” tworzyły młode wiejskie konspiratorki i konspiratorzy, m.in. Bronisława Teklakówna, Aurelia Wierzchońiówna (później Mioduchowska), Stanisław Macieńko.

Wiosną 1941 r. zlecono Marii pracę na obszarze powiatu Janów Lubelski. Na tym terenie była zarówno organizatorką sieci konspiracyjnej, jak i łączniczką Józefa Cioty oraz ojca, który organizował Szkołę Spółdzielczą dla Dorosłych w Zakrzówku koło Kraśnika. Oficjalnie pracowała jako instruktorka Zakładu

Jajczarskiego „Społem”, co zabezpieczało przed wywózką na roboty do Niemiec. Z działalnością łączniczki i organizatorki łączyła pasję popularyzacji czytelnictwa wśród młodych uczestników tworzącego się ruchu konspiracyjnego. W pracy na Lubelszczyźnie Maria była niestrudzona i niezawodna, a przy tym zrównoważona, działająca bez brawury.

I nagle w dniu 29 września 1941 r. została aresztowana przez gestapo podczas służbowego pobytu w jednym z terenowych oddziałów „Społem”. Osadzono ją na Zamku Lubelskim, a następnie przesłuchiowano przy ul. Uniwersyteckiej „Pod Zegarem”. Bitej i katowanej starano się wmówić współpracę konspiracyjną z aresztowanym w tym czasie Stanisławem Ozonem, czemu ona konsekwentnie zaprzeczała. W śledztwie zorientowała się bowiem, że na jej trop naprowadził gestapo list świąteczny napisany przez nią do Ozona, znanego jej ucznia ojca ze Szkoły Rolniczej w Okszanie. Prawdopodobnie jej upór w nieprzyznawaniu się do konspiracji i brak dowodów rzeczowych obciążających ją w toczącym się śledztwie Ozona (którego niestety zakatowano) sprawił, że po trzech miesiącach śledztwa została pod koniec grudnia 1941 r. nieoczekiwanie zwolniona. Natychmiast opuściła Lubelszczyznę, przenosząc się na teren województwa warszawskiego do Szkoły Drobiarskiej w Julinie. Przez kilka miesięcy pełniła tam funkcję instruktorki i równocześnie prowadziła przyszkolne gospodarstwo rolne. Pozostawała jednak nadal w kontakcie z kierownictwem SL „Roch” w Warszawie, głównie z Marią Szczawińską, inicjatorką i przewodniczącą LZK.

Po konsultacji z Hanną Chorążyną, współorganizatorką LZK, kierownictwo centralne SL „Roch” skierowało Marię Chadajównę jesienią 1942 r. do pracy konspiracyjnej na terenie województwa kieleckiego. W okręgu tym funkcjonowały w tym okresie struktury wszystkich wydziałów SL „Roch”, w tym także LZK. Maria została włączona do kierownictwa „Trójki” wojewódzkiej LZK, w której już pracowała Wiktoria Kotnis „Jadwiga” (rolnik z wykształcenia, b. nauczycielka szkół rolniczych dla dziewcząt, działaczka ZMW RP „Wici”) jako przewodnicząca, oraz Maria Poniecka „Urszula” (działaczka Sekcji Kobiet Stronnictwa Ludowego). Maria Chadajówna pozostała przy swoim dotychczasowym pseudonimie „Mirka” i przejęła z ramienia kierownictwa pracę LZK w powiatach: Radom, Opatów, Końskie, Kozienice, Iłża i Sandomierz.

Do dodatkowych obowiązków „Mirki” należała łączność z centralą LZK, łączność na zlecenie kierownictwa wojewódzkiego SL „Roch” i BCh oraz wojewódzkiej Delegatury Rządu RP na Kraj z właściwymi dla nich centralami w Warszawie.

Po nawiązaniu wstępnych kontaktów z wojewódzkim kierownictwem SL „Roch”, BCh i Delegatury Rządu na Kraj wyruszyła do przydzielonych jej pod opiekę powiatów, by w spotkaniach z uczestniczkami LZK dokonać własnej oceny dotychczasowej pracy i zaplanować najskuteczniejsze działania na czas najbliższy, a także na dalszy, z myślą o czasach powojennych, w których LZK,

zgodnie z założeniami programowymi, miała stanowić samodzielną i niezależną organizację kobiet wiejskich.

Wkrótce okazało się, że Maria, zaprawiona w trudach harcerka, najwytrwalsza „wędowniczka” konspiracyjna, stała się znana we wszystkich zakątkach Kielecczyzny, gdzie toczyło się życie podziemne. Przekonała się też ku swemu zaskoczeniu i zadowoleniu, że udział kobiet w konspiracji SL „Roch” i BCh już przed powołaniem LZK był znaczny. Był to niewątpliwie rezultat przedwojennej szerokiej działalności prowadzonej na wsiach kieleckich przez szkoły, organizacje młodzieżowe, w tym zwłaszcza ZMW RP „Wici”. Wiele tych wybitnych kobiet i dziewcząt po powstaniu LZK znalazło się w jego strukturach powiatowych, rejonowych, gminnych i wiejskich.

„Mirka”, wkładająca wiele wysiłku w szkolenie sanitarne członkiń LZK, stale czuwała nad prowadzeniem także działalności oświatowej i wychowawczej. Szczególnie wyróżnianą przez nią formą samokształcenia była „Listowa Uczelnia Kobiet”. Dostarczane przez centralę LZK teksty wykładów, m.in. z historii Polski, polskiej wsi i ruchu ludowego były zaopatrzone w pytania, na które należało listownie odpowiedzieć. Okazało się, że ta forma samokształcenia przyjmowana była z pełną akceptacją.

W realizacji zadań stojących przez LZK Maria Chadajówna była niezastąpiona. Wychowana w tradycjach niepodległościowych, dzielna, bezinteresowna i odpowiedzialna, posiadająca liczne przyjaźnie także w pozawiejskich środowiskach zawodowych, zjednywała wśród nich współpracowników, którzy oddawali konspiracyjnemu ruchowi ludowemu poważne przysługi. Do takich postaci należała dr Helena Wolf („Doktor Anka”), młoda lekarka warszawska, która – zmuszona do opuszczenia Warszawy – wyszkoiliła na Kielecczyźnie w zakresie sanitarnym liczne zastępy członkiń LZK. Trwałym oparciem ułatwiającym Marii łączność z konspiracyjnymi ośrodkami warszawskimi był dom Zofii Czarnockiej – siostry jej rodzonej matki, zamieszkałej wtedy w Warszawie, a później w Kielcach. Prawdziwe odprężenie i wewnętrzną mobilizację znajdowała również w warszawskim domu swej koleżanki gimnazjalnej, lekarki, Janiny Zachariasz-Krajewskiej. Tam w gronie ideowych konspiratorów o różnej przynależności organizacyjnej i orientacji społeczno-politycznej odbywały się żarliwe dyskusje, dotyczące głównie powojennych losów Polski i świata. Na Kielecczyźnie najtrwalsze oparcie stanowił dla Marii powiat opatowski i sam Opatów. Mieścił się tam zakład ZSS „Społem”, który ją formalnie zatrudniał jako instruktorkę terenową. W instytucjach gospodarczych tego miasta, głównie spółdzielczych, pracowało wielu działaczy Stronnictwa Ludowego „Roch”, na których pomoc zawsze mogła liczyć. I choć jej mieszkanie w Opatowie przy ul. Wiejskiej 7 było punktem kontaktowym, to przetrwała w nim bezpiecznie do końca wojny.

„Mirka” zdobyła sobie na terenie Kielecczyzny dwa dodatkowe określenia – „Słoneczna” i „Wędowniczka”. Odzwierciedlały one cechy jej osobowości: serdecznej ludzkiej życzliwości i mądrości, dobroci, koleżeństwa, a także działalności, odwagi i odpowiedzialności. Były wyrazem uznania i akceptacji.

Działalność konspiracyjną „Mirki” przerwało w lipcu 1944 r. zbliżenie się frontu sowiecko-niemieckiego, który podzielił powiat opatowski na dwie różne strefy.

W chaosie wydarzeń frontowych, uniemożliwiających kontynuację dotychczasowej działalności konspiracyjnej, Maria pozostała nadal w strefie niemieckiej. Zatrzymała się w Ruszkowie, w rodzinie Władysława Zwiejskiego „Jarugi”, komendanta powiatowego BCh. Dnia 27 grudnia 1944 r. w miejscowym kościele parafialnym Maria i Władysław zawarli związek małżeński. Wcześniej spotkali się z ojcem Marii, który wyraził swoje zadowolenie z dokonanego przez nich wyboru. Wyzwolenie tych ziem spod okupacji niemieckiej nastąpiło 17 stycznia 1945 r.

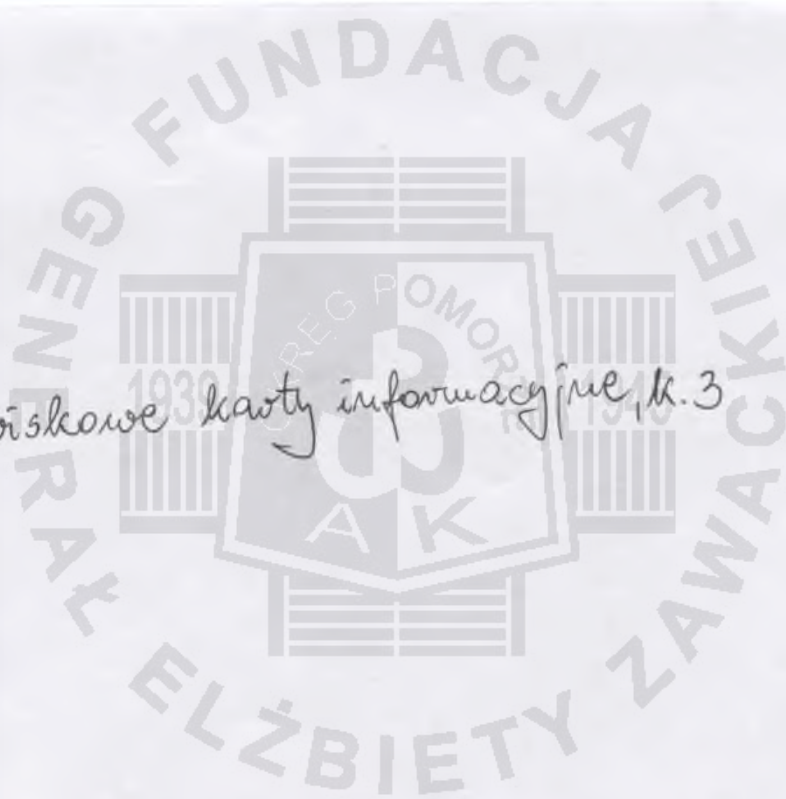
Bezpośrednio potem Maria i Władysław Zwiejscy włączyli się w życie zawodowe i społeczne; on, przedwojenny absolwent Uniwersytetu Warszawskiego, jako prawnik, ona jako nauczycielka. W 1947 r. mąż Marii został skierowany do pracy w Olsztyńskim – osiedlili się na stałe w Pasłęku. Maria uzupełniała studia rolnicze w Wyższej Szkole Gospodarstwa Wiejskiego (1947), a także zdobywała uprawnienia do pracy pedagogicznej w średnich szkołach ogólnokształcących (wykładała biologię i chemię). Z ziemią warmińsko-mazurską związało ich nie tylko piękno krajobrazu, ale wszystkie nurtujące ten teren problemy etniczne i społeczno-kulturowe. Tu wychowali trójkę dzieci: Bartłomieja, który został architektem, oraz Annę i Zofię – obie z wyższym wykształceniem rolniczym, zawodowo związane ze szkolnictwem.

Maria Zwiejaska zmarła nagle 22 kwietnia 1995 r. i została pochowana na cmentarzu w Pasłęku. W uroczystościach pogrzebowych oprócz rodziny wzięli udział wychowankowie, liczni przyjaciele, a także koleżanki i koledzy z Batalionów Chłopskich. Za swą działalność w okresie okupacji otrzymała Krzyż Walecznych i inne odznaczenia. W 1998 r. zmarł także jej mąż Władysław Zwiejski i został pochowany na tym samym cmentarzu.

Maria Biernacka

K. Banach, *Z dziejów Batalionów Chłopskich. Wspomnienia, rozważania, materiały*, Warszawa 1968, s. 146, 352, 707; *Bataliony Chłopskie*, pod red. K. Przybysza i A. Wojtasa, t. 1, Warszawa 1985, s. 155, 224; t. 2, s. 300; *Bataliony Chłopskie w walce o narodowe i społeczne wyzwolenie*, Warszawa 1975, s. 162; J. Gmitruk, *Konspiracyjny Ruch Ludowy na Kielecczyźnie 1939–1945*, Warszawa 1980, s. 80, 87, 88, 90, 92, 105, 141, 142, 302, 342; K. Gołąbek „Boryna”, *Bez rozkazu*, Warszawa 1966, s. 101–110; S. Jagiełło, *Kryptonim „Telegraf”*, *Z dziejów Batalionów Chłopskich na Kielecczyźnie*, Warszawa 1979, s. 23, 25, 90, 91, 106; F. Kamiński, *W kolportażu i łączności Komendy Głównej Batalionów Chłopskich*, Warszawa 1982, s. 332, 334, 338, 361–363; M. Kaźmierski „Orkan”, *Leśna brać...*, Warszawa 1969, s. 114; B. Matusowa „Kwiatkowska”, *Na partyzancki poszły bój 1939–1945*, Warszawa 1970, s. 104, 105, 115, 375, 448, 472–474, 484, 492, 500–502; *Twierdzą nam będzie każdy próg. Kobiety ruchu ludowego w walce z hitlerowskim okupantem*, opr. M. Jędrzejec, Warszawa 1968, s. 155, 160, 497, 499, 500, 501; W. Zwiejski „Jaruga”, *Walczyli w Chłopskich Batalionach*, Warszawa 1964, s. 258–275, 288; tenże, *Maria Mirosława Chadaj-Zwiejaska. Kalendarium życia i działalności*, Pasłęk 1995 (wyd. powielaczowe, w zbiorach A. Zawiejskiej, córki Marii i Władysława zamieszkałej w Pasłęku).

V Nazwiskowe karty informacyjne, k. 3

V-1

BCH
Lublin-Kielce

+
CHADAJOWNA Maria Mirosława
zam. Zwiejska 1918-1995
ps. "Mirka".
Organizatorka sieci konspiracyjnej, oraz
Łączniczka SL "Roch" i BCH - Lubelszczyzna
Działaczka LZK

Lob.

Sylwetki Kobiety Żołnierzy
Fundacja „Archiwum i Muzeum
Pomorskie Armii Krajowej oraz
Wojskowej Służby Polek

D. Rut
2004

str. 401, 402, 403, 404, 405, 406

i

B. CH.
OKR.
Radom

CHADAJOWNA Maria - Zwiejska
ps. "Mirka"

Wzr. od r. 1942. dostarczała tajną prasę z „Roch”
z Kielc do Sandomierza. Była organizatorką
Związ. Żw. Kobiety i Zielonego Krzyża na terenie
powiatu sandomierskiego.

Lob. Henryk Strzelecki „Partyzanci” dot. str. 199
207
207

Wyd. Ludowa Spółdz. Wydaw. W-a 1977r.

M.M. 2005

i

V-3

BCH. LZK
Kielce

CHADAJOKRA - ZAHIEJSKA

ps. „Pirka”

1939 1945
Kierownik LZK i Zielonego Krzyża Okręgu III Kielce

Lab.

Struktura Org. i obsada personalna BCH
[L:] Kartoteka p.n. BCH. A. 2311

A. Dzi 198

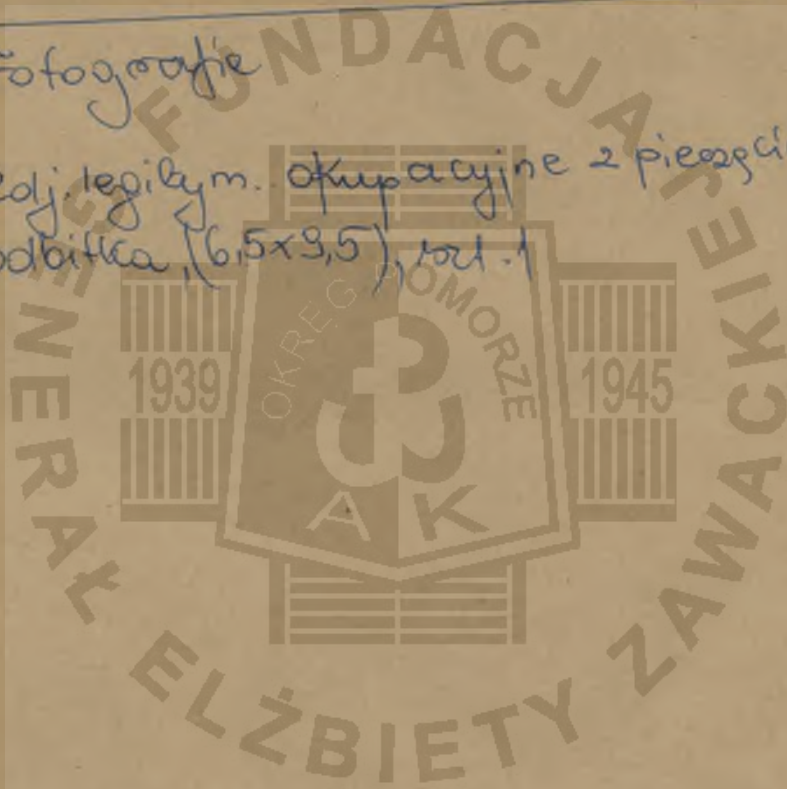
T. 4122 / WSK

BEH
kielce
LZK

CHADAJ Zawijska
Mimoślawa
ps. „Mirka”

VI. Fotografije

1. Zdjęcie legitym. okupacyjnej z pieczęcią [bd.]
odbitka (6,5x9,5), brt. 1

Z. Świt. 2012 v.

1. WSK

Teści osobowe

2. T.

3. repr.,

4.

5. CHADAJ Złwiejska

miłościawa

ps. "Mirka"

6. N.N.

7.

8. Uwagi: opis na odwrocie fotogr.

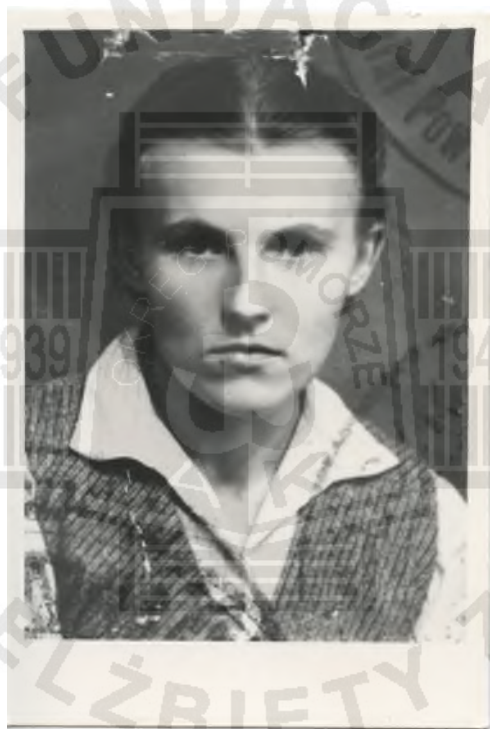
opactów miłościawa Chadaj-
Złwiejska, przewodn. LZK.

pieczęć ARCHIWUM Ikonograficzne

2-d Historia Ruchu ludowego

00-131 Warszawa, ul. Grzybowska 4

Opisów 1988, BHM
Ministerstwo Edukacji i Nauki
Instytut L2K w p.m. Opisów
ul. Waj. Keir. L2K
chadoj
Zawackiej
ps. m. m.
1939 1945

**ARCHIWUM
IKONOGRAFICZNE**
Zakład Historii Ruchu Ludowego
00-131 Warszawa, ul. Grzybowska 4

CHADAJ - ZWIEJSKA Maria Mirosława

